

A 2022-2023 TANÉV KREATÍV ÍRÁS SZAKKÖRE BEMUTATJA

Kreatív Antológia

SZIGETSZENTMIKLÓSI BATTYÁNY KÁZMÉR GIMNÁZIUM

Tartalom

Katicabogár: A levelibéka	4.
Katicabogár: Én nem látok, de a töltények igen	4.
Katicabogár: Sellós.....	5.
Katicabogár: Éljen április	5.
Katicabogár: Újra abban a házban vagyok.....	6.
Embrevő Metrópótló: A dobogásról	7.
Embrevő Metrópótló: A borjúról és a kapuról.....	8.
Mina: Szellemváros.....	9.
Mina: Szilánkos	9.
Mina: Égre írt naplóbejegyzés.....	10.
Mina: Repedtek szigete	10.
Búzavirág: Remény	16.
Búzavirág: (Nem) szokás	16.
Gond Olat: Fényszennyezés	17.
Gond Olat: Csobbanások a lelkemben	17.
Gond Olat: Kiegészítés	18.
B.ella: Kismadár.....	19.
B.ella: Papírfecni	19.
B.ella: Exoletus	20.
Uriel: Kipp... kopp.....	21.
Uriel: Hogyan kell szeretni?.....	21.
Uriel: Az a bizonyos hullócsillagos.....	22.
Thread: Hirtelen szükség.....	23.
Thread: Daphne másképp.....	23.
Thread: Hús éj mulva	24.
Thread: Lány volt, szőke és másfél mázsa.....	25.

Thread: Álomutazás	25.
microwave: A világ túl nagy nekem, gondoltam egy éve... ..	27.
microwave: Hullanak a csillagok a földre.....	28.
microwave: Anyánál.....	28.
J. M. Poirina: Éjszaka.....	29.
J. M. Poirina: A fény útja.....	29.
J. M. Poirina: Napnyugta.....	30.
J. M. Poirina: Az írás	30.
Esra: A felhőfaragó	31.
Esra: Szeretlek.....	31.
SN: Szavak nélkül	32.
SN: Akarom.....	32.
SN: Legszebb szavak.....	33.
Chocolate: Napfelkelte	34.
Chocolate: Erdőben	34.
Chocolate: Utazás.....	35.
Shrek: Az állati kísérlet	36.
Shrek: Utolsó találkozás.....	40.
Shrek: Sötétség	40.
Shrek: Leplezni.....	40.
Shrek: Temetés	41.
Shrek: Gondolatok.....	41.
Shrek: HÉV-en.....	41.
Ikemon: Kincsekbe zárva	42.
Ikemon: Casino.....	43.
Uriel – Callisto – Ella: Dezsőke.....	44.

Katicabogár

A levelibéka

Egy kis levelibéka ugrálni ment. Elért az icipici tavacskához, ahol lubickolni szokott. De nem állt meg: elhatározta, hogy megnézi a messzebbi, kicsit nagyobb tavacskát. Mikor odaért, belesobbant. Ahogy pancsolt, süttette hasát, hirtelen felkapták, és máris magasból nézte a vizet. Meglepetésében akkorát brekegett, hogy a gólya elejtette: vissza az icipici tóba.

Én nem látok, de a töltények igen

Felpendültek a húrok. Lány, békés akkordok ütik meg a fülem. Érzem magam körül a tömeget. A halk zenén kívül szinte síri csend van. A szél cirógatja arcom, a nyugalom az egész testem átjárja. De aztán a lassú ritmus fokozatosan gyorsul. Ahogy a dobok egy feszültebb tempójú ritmusra váltanak, én is érzem ahogy a feszengés lassan úrrá lesz rajtam. Tudom, hogy valami nem jó. Nagyon nem. A kellemes dallam átcsap valami másba; mintha az akkordok öntudatra ébrednének és új életcélt kívánnának teljesíteni: az életcél pedig nem más, mint az én örületbe hajszolásom. Az éles nyikorgás bántja a fülem. Az idegesség szétterjed bennem, a ricsaj lassan szétfeszíti a koponyám. A már remegő kezeim a kabátzsebembe rejtem, és érzem ahogy valami hideget tapintanak. Hirtelen a hangzavar összegabalyodik, megőrül, mintha valaki leverte volna a hangszereket. Összevissza, eszeveszett sebességgel játszanak magukon. A fejembe hasító fájdalomtól felordítok és a fejemre szorítom a kezem. A tömeg lökdösődni kezd körülöttem, síkítanak, sírnak. De én mindezt már alig érzem, csak a fejemben játszó örült kórust és a durrogásokat hallom. A kínzó, szédítő hangjáték betölti elmém, a testemet is már ők irányítják. Hirtelen a tudatom összpontosul a verejtékező homlokomon és az izzadt tenyeremnek nyomódó hideg fémen, az orrom pedig megtelik a belvárosi mocsok és a vér szagával. Hallom a közeledő szirénákat, de már rég nem én irányítok. Egy utolsó dörrenés, majd a zene megszűnik. A füleim zúgása megszüntet minden más hangot. Az egész testemet átjáró ütés először térdre küld, majd porhüvelyem végleg elterül a buszmegállóban egyre növekvő vörös tócsában.

Sellős

„A vízfelszín a lélek tükre”
Gondolt apja szavaira a szépséges sellő,
ahogy a buborékok közül gyémánt szemével
a nap felé pillantott.
„Látni szeretném végre a másik oldalról is”
– csengett bársonyos hangja, és felúszott.
Mikor kiért a partra, a virágok illata
minden aggodalmat likvidált az elméjéből.
Odakint végre megszagolhatta a rózsát,
megkóstolhatta a mandarint, láthatta a fákat.
Mikor sötétedni kezdett, újra alámerült,
és ágyában mosolyogva gondolta:
„Holnap is kimegyek.”

Éljen április

A rég várt is váratlanul ér,
amikor végre bekövetkezik.
Hát ezért is lepődök meg én,
hogy április közepén havazik.
Még úgy is, hogy az időjárás-
jelentésben egy hete hallgatom.
Sose volt hobbim a szétázás,
a sétálást meg már nagyon unom.

Újra abban a házban vagyok. Nem jön álom a szememre, mert tudom, már nem sok idő, mire újra eljön. Addig úgysem merek aludni, nem akarom megtudni, mi lenne, ha álmomban találna rám. Egyszer már majdnem megtörtént.

Várom. Már csak néhány perc, és feltűnik – gondolom. És milyen igazam van. A csendes, holdvilágos éjjelen egyszer csak a semmiből szél suhan végig a fákon, recsegnek az ágak. Majd jön a hirtelen villámcsapásszerű villanás, majd azonnal vége is. A pulikutya ugat, kinézek az ablakon. Ott van, mint mindig. Az erdő szélén áll mozdulatlanul, ahogy engem figyel. Két szeme olyan sötét, mint a feketelyukak. Mintha nem is szemek lennének, csak két üreg a fején. Tekintete egyenesen az enyémbe fúródik. Jeges borzongás fut végig a hátamon, egyszerűen nem tudom megszokni a jelenlétét. Hiába van itt minden éjjel pontban egykor. Kiráz a hideg, de nem merem levenni róla a szemem. Így van ez mióta ideköltöztem. Megjelenik, én pedig végig figyelem, mert félek, ha egyszer nem őt nézem, szem elől tévesztem. Olyan tíz percet áll a fák előtt minden éjjel, rálátok az ablakból. Aztán éppúgy szempillantás alatt távozik, ahogy jött, villám kíséretével. Így farkasszemezünk mi minden éjjel.

Vagyis majdnem minden éjjel. Egyszer nem voltam elég éber. Éjfélkor elaludtam, és a suhogásra ébredtem. Azonnal kipattant a szemem és levert a hideg izzadság. Levegőért kapkodva felültem, és rettegve kaptam a fejem az ablak irányába. Csupán néhány másodperc volt az egész, de neki annyi is elég volt. Ahogy tekintetemmel elértem az üveget, felsikoltottam, de a kutya nem ugatott. Az ablakom előtt állt, és bámult. A vér megfagyott az ereimben, a pulzusom az egekbe szökött, zúgott a fülem. A félelem úrrá lett rajtam, fojtogatott, de többé nem mertem félrenézni. Lehet, hogy nem is tudtam volna. A testem és az agyam lebénult a pániktól. A tíz perc örökkévalóságnak hatott, mielőtt végre eltűnt. Kirohantam a kutyához. A kis puli jobban remegett, mint én, a szemeiben rémület tükröződött. A kis teste jéghideg volt, ahogy maga elé meredt. Mikor hozzáértem, ugrott egyet, és rettegve rám nézett. Miután felismert, nyüszítve szaladt az ölembe. Aznap mindketten szorosán egymás mellett az ágyamban aludtunk. Azóta van ébresztő állítva 0:50-re.

Ezen gondolkodok, ahogy a lénnel szemezek. Nem tudom, mitől ijedhetett meg ennyire a kutyám, mit látott vagy hallott. Hisz tudom, hogy abból a szobából nem nyílik ablak az erdő felé. Csörömpölést hallok a konyhából, ahol Morzsi most alszik. Csak egy pillanatra pillantok oda, reflexszerűen, de mikor visszanézek, hörgés tölti be a levegőt, és az arcomtól csak néhány centire bámul a lelkembe a sötét szempár.

Hideg verejtékben riadok fel. Levegőt is alig kapok abban az egy percben, amíg eltűnik az álom hatása. Pánikolva rántom a fejem az ablak felé, de az már a főút felé néz. Kibotorkálok a fürdőbe, és megmosom az arcom hideg vízzel. Felnézek, és a tükörből egy idős hölgy néz vissza rám. Egy idős hölgy, aki már negyven éve elköltözött abból a házból, de még mindig rémálmok gyötrik.

Embrevő Metrópótló

A dobogásról

Dobog a föld szíve. Dobban, majd elhallgat. Ismét hangos, végül elhalkul. De vajon a föld szíve ez, vagy a gonoszé, aki ártatlan embereket mészárol?

A külső csendet a nők sírása és sikoltgatása, a férfiak imái, káromkodásai tölti meg. Fekália, izzadság, füst és vegyszerek szaga terjed a levegőben. A felügyelők próbálnak mindenkit megnyugtatni, de nem járnak sikerrel. Hogy is járhatnának? Lehet, hogy éppen most rombolják porig a házainkat, lehet, édesanyám éppen most esett áldozatul otthonunk törmelékének. Mindenki fél.

Mindenki fél, hiszen nem tudjuk, megéljük-e a holnapot, bár ilyen időkben mindenki inkább a szerettei életét, mint a sajátját féli. Istenem, adj erőt!

Egy erős robbanás rázza meg a környéket, és lehet, hogy éppen most robbant fel a gyár vagy az egyik lakóház. Senki sem tudja. A tudatlanság őrzítő. Nővérem mellkasára hajtom a fejem, ő átölel, ketten összébújva próbáljuk átvészelni az istencsapást, ami az országot sújtja. Egymásból próbálunk erőt, bátorságot meríteni. Szája mozgásából ítélem, hogy ő is halkán imádkozik, de a hangja szinte elveszik a tömegben, alig hallani, a szíve pedig hevesen dobog, fél, de hogy én ezt ne lássam rajta, igyekszik nem kimutatni érzéseit, bár a robbanásoknál összerándul a teste.

Valakire rászólnak, hogy ne támaszkodjon a falnak, de mivel amaz nem válaszol, odamennek megnézni, hogy van. Elájult. Elhúzzák a faltól, nehogy nagyobb baja essen vagy kimúljon. Kívül csend van, már a bombázó gépek zaját sem lehet hallani, szerintem elmentek. Sokakból feltörnek egy megkönnyebbült sóhaj.

Pár perc, vagy talán óra után szólnak, hogy ki lehet menni. A földön foszfortócsák vannak, nem ajánlott belelépni. Látom, hogy valaki majdnem belelép egybe, ezért visszahúzó, nehogy leégjen a lába, amire ő hátrafordul és megköszöni. Majd elindul, most már figyelve a lába elé. De siet. Mindenki siet. Sietnek haza a szeretteik épségét ellenőrizni, viszont rám más sors vár, a kezembe nyomnak egy vödröt és egy lapátot, és elirányítanak a fedett árkok irányába.

Az ároknál szörnyű látvány tárul elém. Húsdarabok, belek mindenütt szétszórva és igaz, akaratlanul is, de belekezdek, hiszen, ha nem szedjük össze a maradékokat, akkor abból komoly problémák is lehetnek, mint betegségek, legalábbis nekünk ezt mondták. Vajon a kéz, amit az imént felszedtem, kié? És ez a húscsapat? Talán ismertem is, nem tudom. Az a fél fej egy munkatársamé, azé, akivel a reggel együtt sétáltunk a gyárba. Megállok egy pillanatra, keresztet vetek. Egy férfi mellém lép, a vállamra teszi a kezét, és bár egyikőnk sem szól semmit, mégis megértem az érintés jelentését. Visszatérek a munkához, hiszen minél előbb túl kell esni rajta. Lapátolok, lépek, majd ismétlek, mintha a robotmunka könnyebbé tenné az egészet. Ó, Istenem, hadd lássam már édesanyámat!

Amikor végzek, a gyár kapujában a nővérem vár rám, mellette anyám áll. Örök hála a Mennyei Atyának! Az utcát sírás zaja tölti be, a gyászolók könnyei ezek, amelyek hangjába beleremegnek a falak. Mi meg hálásak vagyunk, hogy nem mi sírunk így egymás miatt, de nem is örülünk, hiszen ma is sok jó, ártatlan, szorgos ember esett áldozatul a háborúnak.

A csepeli bombázások alatt megtörtént események alapján.

A borjúról és a kapuról

Kapuban az akadály,
a borjú csak előtte áll.
Múú!
beszél belőle a bú.
Ez nem az a kapu.
Hiányzik a fémes fénye
meg a barna festése,
ez nem a kapu haza,
hol este hatkor jön a zaba,
valami ilyesmi lehet a bőgés.
Ezen a kapun nem megy át,
még a végén megeszik húsát.
Hiszen ez a vörös kapu
bezáródna mögötte, mint a satu.
Ezt ő, ugye, nem akarja.
Borjúnk csak áll, s néz a kapura.
„Belőlem nem lesz uzsonna”
gondolja, de száján nem jön ki más, mint egy bú,
hiszen ugyebár ő egy borjú.
Ez olyan nagyon szomorú.

Mina

Szellemváros

Egyedül vagy, sehol egy lélek
Körülötted eltűnt minden, ami élet.
Homályos arcok, perzselő lángok
A fény villogva a szemed előtt táncolt.
Koccanó csontok, ahogy felráz a forróság
Elvesző tekintet, hatalmas távolság.
Keresel valamit, életet, hangot
De a levegő sűrű folyadékként hatott.
Tüdődben víz, lassan szétreped,
Szellemelek kacaja hangzik fel melletted.
Menekülsz, de a láng lassan felemészt
S abban a percben a gondolat elenyész.
„Állj mellém” – súgta a tűz, hátraléptél
De tudtad, hogy életedben nem lesz többé cél.
A világ pusztul, összeomlott minden, ami szép
„Veled megyek” – mondtad, s lelked végül új világba tért.

Szilánkos

Szilánkos az éjszaka. Csordogál a festék a repedések között. A hang, a szín, a világ szertefolyik, betöltve a réseket a lélek darabjain.

Az univerzum sötétkék. Robban, s a csend egyszerre telepszik rá. Kék, akár az íriszek, melyek a bőrodet simítják. A szilánkokat elmorzsolom az ujjaim között. Vágnak, vérzem, a vörös cseppek festékként szolgálnak a bőr vásznán. Fáj, de elviselem: hiába ütköznek a galaxisok egymásnak, a végén mégis új bolygók születnek belőlük.

A világ sötétkék. A szilánkok között átbújva rám talál az élet, fáradhatatlanul próbálkozik, amíg át nem tör az üvegfalon. Nincs többé szilánk, eltüntettem őket magam körül, hogy beengedhesselek. Hiába fájt, meg kellett tennem. A szívem szabadon lélegzik, a páncél nem zár be többé. Kérlek, ne hagyd, hogy újra magam köré építhessem.

Égre írt naplóbejegyzés

A felnőttek szerint nehéz eset vagyok. Hogy miért is? Azt magam se tudom. Talán azért, mert minden, amit csinálok, az számukra furcsa.

Néha elgondolkozom, hogy miért látnak így mások. Lehetek túl nagy, túl kicsi, sosem leszek elég jó nekik. A gyerekek egy fokkal megértőbbek. Ők látják bennem a szépet, az érdekeset is. Néha rajtakapom őket, hogy engem figyelnek. Mutogatnak rám, és állatokhoz hasonlítanak. De én ezt nem veszem rossz néven, hiszen mind tudjuk, milyen sokszínű a gyermeki fantázia. Sokszor változtatok a külsőmön, hogy másképp gondoljanak rám, és boldogan nézem, ahogy a gúnyolódók messze szaladnak előlem. Felemelő érzés, amikor átvehetem az irányítást felettük, és alakíthatom a napjaikat. Elég csak jó nagyra nőnöm, felvenni egy sötétszürke fátylat, s elzárni előlük a nap melengető sugarait. Olyankor rögtön megijednek tőlem. Sajnos nem mindig sikerül a terveimet megvalósítani. Amikor kicsi vagyok, a felnőttek ítélkeznek felettem, s legyezővel próbálják hűteni magukat, a nyári melegben jeges üdítőt kortyolgatva. Ők azt hiszik, majd segíték nekik, de olykor túl fáradt vagyok ahhoz, hogy megtegyem. Kapom is az ívet emiatt a melegebb napokon.

Összességében elmondhatom, hogy az életem nem könnyű, s eleget tenni az emberek kívánságainak még annál is nehezebb. Nyáron szeretnek, télen a vesztemet akarják. Hát rendben van ez? És még valóságshow-t is forgatnak rólam, az a neve, hogy időjárás-jelentés. Felhősorstársaimnak ajánlom sok szeretettel.

Repedtek szigete

A kőfalat szegélyező méteres kúszónövény leveleit piszkáltam, ahogyan az örök végighaladtak a folyosón. Pengék, fegyverek ütközése hasított a csendbe, amely a búvóhelyen várakozó tömegre települt. Egyesek a perceket számolták, a menekülés esélyeit latolgatva, míg mások, elfogadva a sorsukat, a sarokban kuporodtak le. Én, akárcsak a barátom, Saige, a folyosót kémleltem, hátha érkezik bármiféle hír a külvilágról.

Az élet a szigeten a járvány elterjedése óta nem volt egyszerű. A munka leállt, az emberek bezárkóztak, az utcán pedig az egyetlen mozgást csak szélfűtta ágak adták. A virágzó sziget, mely egykor turistaparadicsomnak számított, mostanra már csak egy romhalmaznak tűnhetett madártávlatból nézve. Az ember azt hinné, egyszerűen csődbe ment az egész, a lakosok pedig elhagyták a helyet, pedig ez közel sem így történt. A szigetet járvány sújtotta, olyasmi, amely megingatta az összes elképzelést, amit a vírusokról ismert a világ. Senki sem tudta, hogyan terjedt, kik voltak a veszélyeztetettebbek, valamint azt sem, hogy hogyan gyógyítható. Az egyetlen és legfontosabb szabályt azonban mindenki ismerte: ha egy repedtarcút látsz, menekülj.

Saige éjfekete hajába túrt, miközben a kezét a vállamra tette. Összereztem. Amikor valaki megérintett, az első gondolatom a menekülés volt. Ez a reflex azonban a vírus óta mindenkibe berögzült, hiszen egy rossz mozdulat, és az ember hatalmas bajban találhatta magát. A barátom felé fordultam, sötétkék szemeivel a tekintetemet kereste. A fiúval tizenegy éve voltunk legjobb barátok, az időnk nagy részét pedig együtt töltöttük. A szüleink a járvány áldozataivá váltak, Saige anyja pedig elhajózott a szigetről, még mielőtt megjelent volna a kór. Így hát csak egymásra számíthattunk, de ez nem is volt baj: a bizalom egy megszakíthatatlan kötelék volt köztünk, amelyet senki és semmi nem vehetett el, és nem tehetett tönkre.

– Átszállítanak néhány embert egy másik bunkerbe, mert itt túl sokan vannak – suttozta Saige, kezében a kardját szorongatva. Édesapjától kapta néhány éve, amikor még sejtésünk sem volt arról, mi vár ránk a jövőben, és mekkora értéke lesz majd a fegyvernek. – Nem tudom, hogy átvisznek-e, de azt beszéljük, a névsor felénekednie kell. – Összeszorítottam a fogam, hiszen tudtam, mit jelent ez. Hetek, akár hónapok is eltelhetnek addig, amíg újra találkozunk Saige-dzsel. Belegondolni is szörnyű volt.

– Veled megyek. – jelentettem ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Nem kényszeríthetnek arra, hogy itt maradjak egyedül, ráadásul téged sem vihetnek át az akaratom ellenére. – válaszoltam, és dühösen letéptem az apró levelet a növényről. – Megbeszéljük, hogy bármi is lesz, együtt maradunk.

Saige lassan leguggolt mellém, ujjaival a kezemhez ért. A fiú mindent látott: ahogy a sötétség ellepte a szemeimet, amikor az átszállításról beszéltem, ahogy a homlokomat összeráncoltam, és kétségbeesetten szorítottam a térdem. Jobban ismert, mint bárki más ezen a bolygón, és tudta, mi zajlik le bennem. A családomat elvesztettem, ahogyan ő is a sajátját, az utolsó reményt, a támaszt pedig mi nyújtottuk egymásnak. Ha elszakítanának minket, akár napokra is, az mindkettőnk számára végzetes lenne.

– Nem megyek sehová. Legalábbis nélküled biztos, hogy nem. Ha elvisznek, megyek veled, ha pedig maradsz, akkor... – A fiú mondatát egy kiáltás szakította félbe. A búvóhely vezérőre szólalt meg, az összegyűlt tömeg pedig egy emberként kapta fel a fejét. Magas, határozott kiállású középkorú férfi volt, szögletes arcán mély ráncok húzódtak. Sötétzöld harci felszerelést viselt, akárcsak az alacsonyabb rangú munkatársai, kezében pedig egy fekete füzetet tartott. Az ő minden szava visszhangzott a dohos pincehelyiségben.

– Felszólítom a jegyzőkönyv első nyolcvan emberét, hogy fájadjon a bal kijáráshoz. Ez nem kérés, hanem felszólítás. Aki ellenszegül a parancsnak, az súlyos mértékű megrovásban részesül. Ismétlem, akinek elhangzik a neve, az fájadjon a bal kijáráshoz, aki pedig nem hallja a sajátját, az maradjon ott, ahol van. A felolvasás végeztével rutinellenőrzést tartunk, aki pedig nem teljesítette a felszólítást, annak a már említett következményekkel kell szembenéznie. Odakint a járvány fertőzöttjei, a repedtarcúak randalíroznak, úgyhogy megkérek

mindenkit, hogy tartsa be a biztonsági előírásokat, és ne hagyja el a csapatot, semmilyen körülmények között sem.

Saige felém nyújtotta a karját, és felsegített a földről. Kimerült voltam, a végtagjaim sajogtak, ráadásul rettegettem attól, hogy elveszik tőlem a barátomat. Összeszorított foggal hallgattam, ahogyan a vezérőr mély, erőteljes hangján sorban olvassa a neveket a jegyzőkönyvből. A teremben mozgás keletkezett, az említettek lassú, szomorú léptekkel indultak el balra, amerre az őr irányította őket. A barátok, akiket elválasztottak, még utoljára átölelték egymást, hiszen akár hónapok is eltelhetnek a következő találkozásukig. Már csak tíz név... Se az enyém, se Saige neve nem hangzott még el.

- ... Daniel Cole, Brenda Carr, Erin Carter...

Hét név. Vízcsepp gördült le a homlokomról, ahogy megszorítottam a barátom kezét. Ujjaink összefonódtak, és mindketten ugyanabban reménykedtünk: hogy egy helyre osszanak be minket.

- ... Hailey Dean, Ewan Green, Elison Doyle...

Mindegyiküket ismertem. Hailey pincérnő volt a tengerparti étteremben, ahol gyakran megfordultunk a családommal. Kedves, vidám nő volt, aki mindenben megtalálta a szépet. Mára azonban... arcáról a mosoly eltűnt, mintha sosem létezett volna, akárcsak mindenki másnak. Az egykor vidám Hailey most lassan, lehajtott fejjel sétált el mellettem, tekintete halott és üres volt, akár a bűvőhely, ahová szállították őket. Ewan az iskolatársam volt. Mindig a bajt kereste, és ő volt az, aki a legrosszabb helyzetekből is képes volt valami szórakoztatót varázsolni. Mindenkit jó kedvre derített, de a vírus az ő családját is elérte. Egyedül maradt, és azóta, hogy a szülei repedtarcúak lettek, Ewan senkivel sem beszélt. Elison pedig... furcsa lány volt. A szomszédságomban élt, és volt egy hatalmas fekete kutyája, aki gyakran kiszökött az udvarukból, és átszökve a miénkbe kiásta a kert virágait. A lány mindig azt feltételezte, hogy el akarjuk lopni a kutyáját, és sohasem hitt nekünk, amikor visszavittük háziállatát, elmesélve neki, hogy micsoda pusztítást végzett. Olyankor hangosan becsapta az ajtót, és azt mondta, ne jöjjünk vissza többet. Természetesen ez nem így lett, ugyanis a kutya újra meg újra a mi kertünkbe keveredett, a családom pedig kénytelen volt minden alkalommal látogatást tenni Elisonnál. Az emlékek megrohamoztak, és összeszorult tőlük a gyomrom.

- ... Jane Loren, Leo Glent...

Két név. Már csak kettő, és vége.

- Annie Hill, és végezetül...

Ekkor pedig elhangzott az én nevem. A legutolsó név, a nyolcvanadik, az én nevem volt. Az ereimben megfagyott a vér, a szívem pedig örült kalapálásba kezdett. Nem voltam hajlandó megmozdulni, a fejem pedig kiüresedett. A teremben lévőek tekintete rám szegeződött, ahogyan én voltam az utolsó, akire a kijáratnál állók vártak. Saige cselekedett helyettem: az övéből kihúzta ezüstszínű, régi kardját, és a szemembe nézett. Tekintete elszánt volt és határozott, mint

akinek máris körvonalazódott egy terv a fejében, amely csak arra várt, hogy megvalósítsák.

– Ne aggódj! – suttogta – Nem fognak szétválasztani minket, megígérem. Menj velük, mert a tömeggel biztonságban leszel, nem fertőződhetsz meg.

– És mi lesz veled? – kérdeztem, és a fejemet rázva mutattam a kapura. – Én nem megyek innen sehova. Nélküled legalábbis biztos, hogy nem. Mit fogunk tenni? – A hangom szánalmasan kétségbeesettnek hangzott, de ez volt a legutolsó, ami foglalkoztatott.

– Ezen egy pillanatig se aggódj, kitaláltam valamit. – Saige halványan elmosolyodott. – Csak kérlek, ne térd le az útról, és maradj a többiekkel. A repedtarciák éjjel a legaktívabbak, szóval az örök azzal lesznek elfoglalva, hogy kivédjék az esetleges támadásokat. Én addig átszököm. Mindent kézben tartok – mondta, de tekintetében észrevettem a félelmet attól, ami ránk várt.

– Indulunk – lépett mellém a kísérő, hasonló mocsárszöld egyenruhában, mint a vezérőr. Magas, fekete hajú fiatal nő volt, arccsontjai élesen kiugrottak, amely szigorúvá tette tekintetét. Összerezentem, ahogyan megrántott a karomnál fogva, és a kijáratnál álló tömeghez húzott, akik már csak rám vártak. Még utoljára egymásra néztünk Saige-dzsel, akinek sötétkék szemei mindig is a biztonságot jelentették számomra. A fiú szemei sohasem veszítették el a fényüket, olyanok voltak, mint a világítótorony egy kietlen, háborgó tenger közepén. Egy könnycsepp csordult le az arcomon, miközben a kapu felé lépkedtem. A lábaim erőtlenül mozdultak, a gyomrom pedig görcsbe rándult a gondolattól, hogy Saige egyedül maradt. Veszélyes vállalkozásra szánta rá magát, amely az életébe kerülhetett, de már nem szaladhattam vissza a fiúhoz, nem mondhattam el neki, hogy hagyja az egészséget, mert elkaphatják és odakint vagy fertőzött lesz, vagy megbüntetik. Nem mondhattam el neki, hogy mennyire hiányoztak a közös filmnézős estéink, miközben popcornnal dobáltuk a másikat, a tengerparti kiruccanások, a csillaglesős éjszakák, vagy amikor befőttesüvegbe gyűjtöttük a kertben a szentjánosbogarakat. Talán mindennek vége most, de az emlékek sohasem fognak nyugovóra térni.

A nedves kőlépcsőkön felfele baktattunk a kijárat felé, én magam a tömeg kellős közepén húztam meg magam. Vacogtam a félelemtől, de nem amiatt, ami kint vár majd ránk. Sokkal inkább amiatt, hogy Saige terve beválik-e, és találkozhatunk még valaha ebben az életben. A gondolataim szélsőséges vizekre eveztek, így hát inkább követtem a tömeget felfelé. Szinte mindenki néma csendben, a saját bánatába temetkezve töltötte az utat, egyedül a lépteink koppanó hangja visszhangzott az alacsony belmagasságú lépcsőfolyosón. Hirtelen megállt az előttem lévő férfi, amikor egy hatalmas, vasreteszekkel elzárt kétszárnyú kapuhoz értünk. Millió kulcslyuk, lakat és zár kapott helyet az ajtón, melyek védelmet nyújtottak a járvány terjedésével szemben is. A kísérőnk komótosan feloldotta a védelmi rendszert, majd egy másik, magasabb férfi kísérő segítségével kitérték a kaput, a kintről betörő légfuvallat pedig végigcikázott a termen.

Szinte hihetetlennek tűnt a külvilág látványa, a házaink, a jól ismert, százszor bebarangolt utcák pedig kietlennek, elhagyatottnak tündek. Előre akartam törni, át a tömegen, ki az utcára. Kiabálni akartam, rohanni, egyenesen a házunk felé. Megrohamoztak az érzések, és a tudat, hogy az otthonom nem létezik többé. A hamis képzelgések és a remény, hogy a sziget valaha felgyógyulhat a járványból, elvakítottak, és ez szétszakított belülről.

– Felszólítunk mindenkit, hogy a kijelölt előírásoknak megfelelően szigorúan egy csoportban, szorosan egymás mellett haladjanak az útvonalon. Őreink és segédeink feltérképezték azokat a városrészeket, amelyekben kevesebb fertőzöttel találkozhatunk, ezeken az ösvényeken fogunk haladni. A saját biztonságuk érdekében semmilyen körülmények között ne térjenek le, és ne kezdjenek magánakcióba, zöld ruhás őreink elöl és hátul haladva védelmezik majd önöket. A kapun kilépve erre a bázisra többet nem térnek majd vissza, aki pedig lent maradt annak ellenére, hogy felolvasták a nevét, az megtorlásban részesül. Indulás! – szólított meg bennünket a szigorú arcú parancsnokasszony, és hármásával kiterelt minket a kapun. Egy idős, bottal közlekedő hölgy és egy alacsony, nálam néhány évvel fiatalabb fiú között, szorosan az előttünk lévőkhöz mögött haladtam.

Az éjszaka sűrű folyadékként hullott a városra, az eddigieknél is sokkal kihaltabbá téve azt. A levegőben romlott, émelyítő szag áramlott, a házak törött ablakaiból származó szilánkok pedig a csizmám talpa alatt ropogtak. Halkan, szó nélkül vándoroltunk a bunker felé, ahol meghúzhattuk magunkat. Az örök kardjaikat kirántva kísérték a csapatot, miközben minden kis mozzanatra felfigyeltek. Egyelőre semmi sem történt, ennek ellenére gondterhelten kémleltem az elém táruló utcákat. Egykori fagyaltos standok az oldalukra borítva, kidöntött fák letörött ágakkal, behorpadt autók szerteszét az útszélen. A szigeten az élet megszűnt létezni, és a csend kísértetiesen települt rá. Egy lélek sem járt az utcákon, a fertőzötteknek pedig nyoma sem volt, annak ellenére, hogy éjszaka voltak leginkább aktívak.

Észrevétlenül hátrasomfordáltam, miközben már fél óra eltelt bármiféle esemény nélkül. A félelem fokozatosan kezdett úrrá lenni rajtam, ahogyan a búvóhely felé közeledtünk: Saige semmiféle jelet nem adott magáról. Bíztam a fiúban, és tudtam, hogy mindent megtesz a terve megvalósításának érdekében, ugyanakkor rettegettem, hogy a barátom a repedtarcúak kezei közé kerül.

Hirtelen valahogy furcsa ürességet éreztem magam mellett. Az eddig tőlem jobbra, komótosan ballagó zöld ruhás őr egyszerűen felszívódott, és minden előzmény nélkül egyszerűen eltűnt. Kétségbeesetten néztem körül, hátha megpillantom valahol a férfit, de sehol semmi. A tömeg gyanútlanul haladt tovább a parancsnok vezetésével, amikor egy érdes kéz szorította meg a karomat, és egy hatalmas rántással magával húzott. Sikítani szerettem volna, de az elrablóm villámgyorsan a házak mögé vonszolt, én pedig az adrenalintól megrészegülve ütöttem, rúgtam. Elrablóm egy hirtelen mozdulattal a földre dobott, bokám kibicsaklott az eséstől, de nem volt időm foglalkozni vele. Felnéztem, s ekkor

megpillantottam az előttem álló arcot: egy fertőzöttét. Fakó, sárgásfehér bőrén sötétszürke repedések haladtak át az egész testen keresztül, szakadt felsője cafatokban lógott róla. Az írisze körüli fehér szövet feketére színeződött, fogai túélesen villantak elő. Szemtől szemben álltam egy repedtarcúval.

Riadtan hátráltam a fertőzött elől, amíg hátam egyenesen bele nem ütközött a falba. Szívem örülden kalapált, mintha abban a pillanatban kitörhetett volna a mellkasomból, én pedig segítségért kiáltottam, de hiába: a tömeg már azóta valószínűleg túl messze jutott ahhoz, hogy meghalljanak. Az a gondolat tartotta bennem a reményt, hogy a névsor felolvasása közben észreveszik majd, hogy eltűntem, és visszajönnek megkeresni.

A repedtarcú lassú, komótos léptekkel vánszorgott felém, én pedig az összes erőmmel küzdöttem, hogy sajgó bokám ellenére valahogy lábra tudjak állni, és futásnak eredhessek, azonban minden próbálkozásnál összerogytam a fájdalomtól. Minden, amit tettem, feleslegesnek bizonyult: egyre több vírusos gyűlt körém, s lassan lépkedtek felém, miközben a pánik kitört belőlem. Zokogni kezdtem, mert tudtam, hogy itt a vége. Repedtarcú leszek, olyan, mint ők, és sohasem gyógyulok meg. Nem láthatom Saige-et többé, és ha mégis találkozánk, nem ismerném fel. Nem ismerném éjfekete, hullámos haját, sötétkék szemeit, íves arcát, mely felvehetné a versenyt az összes rajzfilmbeli hercegével. Soha nem beszélhetnék vele többet.

Csattanás, és körülöttem dominószzerűen dőltek el a fertőzöttek, mintha mindegyiküket egyszerre altatták volna el. Sovány testük a porba hullott, én pedig a sokktól reszketve pillantottam fel a megmentőmre. Saige állt előttem, kivont karddal, melyről a fertőzöttek szurokfekete vére csöpögött egyenesen a talajra. A holdfény az arcára vetült, és koronát formázott a hajából. Fenséges herceg. A bokámba hasító fájdalom ellenére felpattantam, és a fiú karjaiba vettem magam, azonban a barátom összeroskadt, és mindketten a földön kötöttünk ki. Saige bal kezével szorosan átölelt, jobb kezével a kardot szorította, mint a kincset, amelyet soha nem enged ki a kezei közül. Ahogyan én sem őt.

Lassan mindketten feltápáskodtunk, hajamat kisöpörve a szememből a fiúra néztem, majd a mellettünk fekvő halottakra. Vagyis... a fertőzöttek helyén valódi, emberi alakok feküdtek. Lélegző, élő emberek, ruhájuk szakadt volt, de bőrük sima és... egészséges.

– Saige, a kardod... a fertőzöttek... – A szavaim megakadtak, ahogyan minden összeállt a fejemben. A fiú puha ujjait az arcomhoz érintette, és suttogva így szólt, helyettem is kimondva a szavakat:

– A kardom a gyógyír a vírusra.

Búzavirág

Remény

Egy felhő ingujjába kapaszkodtam
És a földről elrugaszkodtam
De Ikarosz rokonom
Őseimhez sorolom
És megint nyomorultan a víztaréjt súrolom.
Egy ideig magamat gúnyolom
Majd megint a tengerparthoz vonulok
Most viszont kemény szikla tódul felém
Miközben csobbanva a bánat elér.

Fáj s milyen kár, hogy csak ennyi maradt már:
Barnás sár egy keserű máj bár így is szívbe váj...
És egy kicsikét vár
Megpihen
Mégis újra meglebben az örökké csapdosó
Majd megint zuhanás, az előzőhöz hasonló
S megpróbálsz sírbort könnyekből erjeszteni
De vajon mikor nem kell már denevérszárnyakat növeszteni?

(Nem) szokás

A csalódottság gyengéden végigkúszik testemen
Ilyen lehetett Évának a kígyóval: fészengve
Az ötletek is csak darabosan gyülemlenek össze: apró seregbe
Már csak zajok kicsiny moraja ér el zúgó fejemhez
Egységes e kép, magamon nem látok mást, csak szemetet
Még mindig nem szoktam hozzá, hogy veled nincs olyan, hogy szeretet.

Gond Olat

Fényszennyezés

Vándorló lelkem, csillagokra vágyik.
E magányos világban feléjük iránylik,
Figyelmem minden apró morzsája.
Fényüknek koronát ad a pislákolása.

Én és az égbolt, mint régi jó barátok.
Égitetek, szükségem van rátok.
Ti vagytok a múzsám, utam mutatjátok.
Színessé téve eme szürke világot.

Csobbanások a lelkemben

Sétálok az erdő, hűvös sűrűjében.
Lágy szellő simogatja arcomat.
Szamóca illata terjeng a levegőben,
Mely meggyönyörködteti orromat.

Szervezetem csokoládéért kiált,
Ahogyan a régi szép időkben.
Mikor reánk a hajnal már leszállt.
Elvesztünk közös emlékeinkben...

Ez azonban, mind elmúlt már, a kotta,
Miből régen nekem sokszor játszottál,
Szétfoszlott, mint aki hallotta,
Lelkembe kalapácsként hatoltál.

Érzéseim zúzmarások.
Soraim is rövidülnek.
Tudják, naplemente után,
Egytől-egyig, mind megszűnnek.

Kiegész

Kiemelem a vízből fejemet.
A hangáradat, megered.
Sehol már a nyugtató súgás,
Csak a ricsaj, és a szorongás.

Kellemes volt a víz alatt.
Testem végig nyugodt maradt.
De kifele menet, rettenet!
Lábam alig bírja a terhemet.

Vállamra nehezedik a súly,
Csak nyom le, oly makacsul.
Nem támogat tovább a víz,
Mindent nyeszlett testemre bíz.

Túl sok gondolat van bennem.
Alig fér el a fejemben.
Pihenő kell, gyorsan és sok.
De talán még egy picit bírok...

B.ella

Kismadár

Törékeny lelkem óvatosan repked, de ahogy belejön az égi viadalba, felbátorodik és egyre feljebb és feljebb emelkedik.

Nem érdekel senki és semmi, most csak én számítok. Az, hogy én mit akarok. Szabad vagyok, mint a madár. Oda röppenek, ahhoz szállok, akihez vágyaim húznak...

Csak haza nem mehetek. Haza hozzád, mert a csillagokon át már nem cipel a szél.

És a szívem hirtelen megint megtorpan. Próbálkozik, erőlködik, de nem tud áttörni azon a bizonyos burkon.

Egyetlen kívánságom odajutni hozzád csak még egyszer. Még egyetlen egyszer. Kalitkába zárt kismadár.

Papírfecni

Széttépem magam, mint egy üres szavakkal telt papírfecnit, amit előtte oly nagy gonddal írtak meg. Minden gyönyörűen kanyarított betű azt a sok erőfeszítést mutatja, a koncentrációt, a beletett energiát, de sajnos azt is, hogy mélyen legbelül csak a külvilágnak tetszelegnének a papírra vetett sorok. Számomra egy ideig a világot jelentették, de visszaolvasva nincs mi felhasználható, érthető belőlük. Nincs egyetlenegy olyan vonala sem, amit az utókor megőrizne magának, dédelgetné az örökkévalóságig és emlékezne apró részleteire. Jelentéktelen. Elhanyagolható. Lehet bájos dőlőbetűs, vagy éppen komoly egyenes, huncut kuszaság vagy ambiciózus rendezet. Akár üresen is hagyhattuk volna, az a legbiztosabb. Könnyek között, gyászolva úgylis a szemétben végződött volna.

Exoletus

Magam vagyok, csak egyedül,
Másra most nem számíthatok.
Meváltoztam kegyetlenül,
Nem kérem az áhítatot.

Nem tudom, hogy ki vagyok,
Víz tükreben más néz reám.
Visszasírom a szép napok,
Ki ez a lány, én netán-tán?

Múlt mosolya nem ugyanaz,
Nap-szemekből éjjel, sötét.
Szürke hattyú a kiskamasz,
Most csöndesen úszik köréd.

Kacérkodik, talán röhög,
De szél fújta el, már vége.
Melyről te azt hitted, örök,
Elolvadt a régi fénye.

Uriel

Kipp... kopp...

Kipp...kopp..

Kipp...kopp

Nézett az ajtóra Max kíváncsian

Kipp...kopp, hallotta már harmadjára a hangot.

Ki kopog ilyen későn?-gondolta magában. Felállt, hogy megnézzé, ki lehet az. Kinyitotta a nagy bejárati ajtót. Semmi. Bezárja és visszaül a kanapéra kedvenc sorozatát nézni.

Kipp...Kopp, megrezzen és megy kinyitni az ajtót, semmi. Néz körbe-körbe a kocsifeljáró körül, de semmi.

Kipp...kopp, rohanva tépi fel az ajtót és semmi, vagy mégis... egy fény... A lépcsőn villog egy fény, nem tűz lángja és nem is lámpa fénye, csak fénylik, mint egy csillag a sötét égen.

Hirtelen elfogja a kábulat Maxet, és sétál a fény felé, de az csak egyre távolodik, a világ elmosódott és a hangok hangosan kalapáltak kipp...kopp kipp...kopp... kipp... lefagyott, körbenézett és kihűlt, elveszett, elveszett ott, ahol soha nem gondolta volna. A léptei hangosan kopogtak a tiszta tükörképét mutató padlón. Bármerre nézett magát látta.

Csak követve a fényt, és egy ajtóhoz ért. Bekopogott. Kipp...kopp...Földrengés szerűen rázkódott minden, a fény sietve szállt, Max szorgalmasan követte, de hiába. Elvesztette.

A fény elmúlt s a kép kitisztult, Max hálósobájában feküdt, a korareggel még látszódot sötét szemében, ahogy kisétált a fürdőbe. Ahogy belépett fölnézett a tükörbe s meglátta...

Ő. Ő kopogott. Ő volt a hang, mi nem hagyta nyugodni. Ő a fény. Ő az, ki gondolataiba kavart hoz.

Hogyan kell szeretni?

Azt mondják, egyszerű.

Gyönyörű és nagyszerű.

De akkor szeretet, ha fáj

Vagy talán mikor vár?

Vár, míg szemem nem csillan

Szerelmesen, lágyan pillan.

Az a bizonyos hullócsillagos

éjjeli hullócsillag
s villámló fájdalom
megy le a tabletta
s még emlékszem
ahogy a wc-be bedőlve
meghallom a kellemes trillát
lila fények csillannak szemembe
üresen várom a választ
de hiába üres vagyok
fehér falak közt kalitka körülöttem
próbálok kijutni de hiába
szelence előttem mely oly elérhetetlen
megreccsen s ledől
világosság és érzelmek
talán mások hirtelen megcsap a
kellemes kamilla illata zizegős méhek
körbe-körbe körülöttem
mező közepén ülök s elindulok
csellengve megyek virágok között
s hallom valaki kattintgat
honnan jön a hang
az ajtó fölnézek s a vécében fekszem
benyit s kiabál nem értem csak halkul
egyre halkul s sötétül
a világ vele én is
eltűnt
hallom ahogy sírnak sírom mellett
s nyugtatnám de kalitka körülöttem elzárt
testem meghalt
s hullócsillagként nézek én reád
ahogy nyeled a tablettád

Thread

Hirtelen szükség

Autóban ülve a családdal,
Suhanunk az autópályán,
Törökülésbe felhúzott lábbal,
Fészkelődöm az ülés párnán.

Telnek a percek és a félórák,
Egyre jobban szólít a szükség,
Nézegetem gyakran az órát,
Benzinkútra kell érnünk tüstént.

A zene elhalkul a fülemben,
Az ezredik fa mosódik el,
Kocsikat számolok ütemben,
Majd a cipőmet gyorsan húzom fel.

A kútra érve keresem a vécét,
egy illetékeshez fordulok,
„Jobban tennéd, hogyha hátul néznéd!”
– mondja, s én gyorsan elfutok.

Daphne másképp

Kétségbe esve szólt apjához a szép lány,
Testén változtatva megmentené őt tán.
Ahogy kérte tőle, szempillantás alatt,
A gyönyörű testen babérekéreg fakadt.
Lombos lett a haja, faág a két karja,
Fel sem eszmél, lábát erős gyökér tartja.
Nem tarthatja vissza hős lángoló szívét,
Hozzáér a fához, kit szerelem kísért.
Körülfonja rajta karjait a férfi,
Szerelmét kifejezi, de a fa nem érzi.

Húsz éj mulva

Szép leány az őszi éjjel,
Kacérkodik a holdfénnel.
Nedves pázsit talpa alatt,
Gyorsan futva délre halad.

Hajába a szél belekap,
Csöndes eső, nem fenevad,
Elfutott a vihar elől,
örök bánat jön Dél felől.

Fehér hattyú száll feléje,
A tó szélét már elérte,
Ledobja a hálóinget,
Éjszaka van, nincs tekintet.

Pirkadatkor szíve olvad,
Letörli a nap a holdat,
csalódottan fekszik háton,
Véget ért az esti álom.

Lágy volt, szőke és másfél mázsa...

Lágy volt, szőke és másfél mázsa,
Erre ért Feri a kocsmába.
Laci bátya már mesélgetett,
Történettől a kocsmá zengett.
Ne higgyen ám az úrnak senki,
Szokta a sztorit ferdíteni.
„Lágy volt, szőke és másfél mázsa!”
-kurjantotta oda Laci bátya.
Ám a Feri máshova nézett,
Szívében már meleget érzett.
„Pajkos, barna és pehelykönnyű!”
Nézte Marit ahogy poharat gyűjt.
Az új pincérmőt mosolyogva,
Az ifjú legény nézte lopva.
Aztán odaült Laci bához,
„Tanítson még, mielőtt távozz!”
-szólt az öreg után Feri,
Laci pedig válaszolt neki
„Egy nőt a lábáról levenni,
Nem lesz ám könnyű, drága Feri!”

Álomutazás

Végre megérkeztem. Ezt nem csak az ismerős illat és zaj miatt tudtam, hanem mert az előttem elterülő látvány semmihez sem volt fogható. Elégedett mosollyal az arcomon közeledtem a standok felé. Mielőtt rákanyarodtam volna a fekete, macskaköves utcára, egy egyszerű rutinos mozdulattal kaptam le a görkorcsolyámat, hogy flip-flopra cseréljem.

Mivel nem voltak túl nagy távolságok, nagyon szívesen közlekedtem görkorival. Menet közben az arcomba süvítő szél és az érezhető sebesség, egy másik világba röpített. A világért sem cseréltem volna autóra vagy bármi másra a korikat.

A forróság csak úgy áradt a lábam alól, de az enyhe szellő elviselhetővé tette a meleget. A zibongó turisták gyűrűjében haladtam az árusok standjai előtt, szebbnél szebb áruikat csodálva. Színes kerámiatálak, ínycsiklandozó ételek, gyönyörű ékszerek mellett sétáltam el, és eszembe jutottak az itt eltöltött nyaraim, hiszen minden évben visszatértem, és a piaclátogatás szerves részévé vált az utazásaimnak.

Egy turistacsoport mellé értem, aminek a vezetője éppen egy csodásan megformált szobrot mutatott be, talán kicsit túlzott részletességgel, a hallgatóság figyelme észrevehetően lankadni kezdett.

Ekkor láttam meg azt a jól ismert piros ruhát. A viselője alakját csodásan kiemelő, lenge anyagot megfújta a szél, miközben néhány aranyszőke hajtincset is megcibált.

Akaratlanul is szemem elé tárult az arca, fülemben hallottam a selymes hangját, és az együtt töltött napjainknak mintha csak tegnap szakadt volna vége.

Az a hajnalodó táj, amelyet a tengerpartról figyeltünk, a hullámok zaja megszakítva a csengő hangú kacagást és a tekintet, ami melegséget csalt belém. A legjobb érzés, amit valaha éreztem.

Ennek már két éve. És most újra előttem állt.

Nagy levegőt vettem, és remegő lábakkal fordultam meg, hogy rohanni kezdjek.

Rohanni, egyenesen hazáig, ahol már rég nem kell elviselnem a fájdalmat, amit egyszer ő okozott nekem.

microwave

A világ túl nagy nekem, gondoltam egy éve
Jobb, ha nem keresem, mit elrejt a fénye
Hatalmas vizek és zöld hegyek borítják
Gömbje óriásoknak, s naphosszat gurítják
Forog a Földünk a földjükön órákat
Szemeik fölöttünk örökké ragyognak
Miért mennék el innen e pontról, hol születtem
Máshova, hol eddig nem jártak előttem?

Nem tudnék utazni, idegenben élni
De kezdem sejteni, nincsen mitől félni

“Nem szólít a világ, de úgy vagyok vele”
Írják a sorok kicsiny füzetembe
“Hogy tudnék utazni, túlélném egyedül”
De becsukom füzetem, mert félek legbelül

Nappalimban ültem pár hónappal később
Cikáztak a gondolatok, pislogtak az égők
Indulhatnék talán hegyet folyót látni
Erdőben, tengeren mindent megcsodálni
Nézhetem óriások csillagszemét lenről,
Alhatok ég alatt töprengve a csendről
Lassan megszerettem gondolatát annak,
Lehet hátra hagyom az én otthonomat
Emlékekbe rejtem mit életem adott
S melléjük halmozom a sok új kalandot

Napokat rágódtam azóta az ügyön
Ma már tudom, miért élek itt a Földön
Kutatni akarom, keresni a titkot
Feltárni az újat, növényt és állatot
Utazni akarok, s a szívem támogat
E vágyban e célban mindig utat mutat
Ma már tudom, hogy az életem értelme
Minden fűszál, kavics kinn a természetben

Holnap megy a gépem, éppen pakolom be,
Nagy táskám az útra, Húsvét-szigetekre
Valóra váltottam legnagyobb álmomat
Utazó leszek a gömbön, mit óriások gurítanak

Hullanak a csillagok a földre.

Hatalmas lyukakat fúrnak maguknak, tenger méretű pusztulás. Szörnyű látvány, ahogy városok lesznek semmivé. Az ablakpárkányomon ülök, s kilógotom lábaimat. Várom, hogy én is meghaljak. Rohanhatnék és üvölthetnék, csókolhatnék és szerethetnék, táncolhatnék és énekelhetnék, sírhatnék, vagy nevelhetnék, de csak nézem az eget, hiszen nem láttam ilyenek még soha.

Anyánál

A szemem megakadt a kis homokozón és a kertiszéken. Azóta vannak itt, hogy először hazahoztak. A délutánjaimat jelentette ez a hely, de ma már képtelen vagyok könnyek nélkül végig nézni rajtuk.

A kiskert sem zöldellik, piroslik már a zöldségektől, a diófa alatt sem a megszokott levélkupac áll már a helyén, mert nincs ki felgereblyézza a szélfúttá ágakról az ősz során lehullott leveleket. Látszik, hogy fél éve senki nem járt itt, de érzem, hogy mindennap látta. Tudom, hogy ugyanilyen mélyről fakadó könnyek ragadtak meg arcában, mikor a kertiszékre és a homokozóra nézett.

Több hete nem pásztázták kereső, várakozó szemek a kaput, amin ma oly sok év után, mérhetetlen súlyú, fájdalmas léptekkel végre hazajöttem.

Hazajöttem, de minek az egész, ha késő!?

Az összképet látva csak hangosabban zokogok, mert minden járdakő, amin óriási kínnal jutottam el idáig, azt kiáltja felém, nincsen szükség rám többé. Senkinek nem kellek itt, mert helyettem ők nézték ahogy egyre gyengébb, és ahogy a kapunál állva görnyedten tekintget.

Nem láthatta, amit keresett, nem ölelhette át.

Minden homályos lett hirtelen, és a deszkák nyikorgását hallottam, amint a teraszon toporogva a lábaim nem bírták tovább.

Szaladni akartam. Menekülni legnagyobb hibám elől, haza, mert ez a kert többé már nem otthonom nekem. Felpattantam és futni kezdtem, végig a kerten, az ellenséges járdaköveken, el a diófa mellett, ki a kiskapun, ami úgy csapódott be mögöttem, mintha sosem eresztettem volna kemény ujjaimat a vaskilincsre.

Száguldottam végig az ismerős utcán, öreg téglakerítéses házak között. Egyik lábamat a másik után helyezve, el a falunk apró temploma előtt. Akár be is csukhattam volna a szemem, mert úgy ismertem ezt a helyet egykor.

Összes erőmet összegyűjtve menekültem a helyről, ami régen a menekülés célját jelentette. Nem a homokozó miatt, nem is a diófa nyugodtságot árasztó koronájáért, hanem azért, akié minden volt. Akihez én is tartoztam, akihez ma már bármeddig futok, nem találok haza.

J. M. Poirina

Éjszaka

A nap lement, jött az éjszaka
Fújdogáló, szertelen szél.
Befúj ajtón, apró lyukba,
Nyomában csak zűrzavar kél.

Fehér hattyú némaságból,
Kiviláglik és kecsesen,
Végigúszik sötét folyón,
Majd távozik szép csendesen.

Lassan olvad a sötétség,
Ébredőben van a hajnal.
Kelet felé egy kis fény kél,
Hamarosan jön a nappal.

Felkel a nap, nyújtózkodik,
Átmelegít mindent, mit ér,
Csöndes bájjal kacérkodik,
Míg a múlt örökbe ér.

A fény útja

Az első gyertyát a koszorún meggyújtod,
És – még kissé árván – halványan pislákol.
Pont úgy, mint a gyermek, ki nemrég született,
Erre a világra épphogy megérkezett.

Fénnyel felvértezve indulsz az új hétnek,
Koszorúd gyűrűjén most már ketten égnek.
Az idő múlása a fiún is látszik,
A gyerek lassacskán iskolássá válik.

Rózsaszín gyertya az örömet hirdeti,
Az élet a gyermeket felnőtté neveli.
Emberünk is lassan már férfivá válik,
A terheit egyedül, ő maga cipeli.

Máma mindannyian lobognak, s ezt látván,
Szívedbe költözik mostan a boldogság.
A férfinak is van oka az örömré,
S boldog is nagyon, ugyanis apa lett.

Ha elmúlik karácsony, kialszik a fény,
Az idős ember lassan, megfontoltan lép.
Mindent értő mosollyal figyelik léptünk,
Józsefek és Máriák örökében élünk.

Napnyugta

Egy pillantásod hogyha megkeres,
Mint napsugár ha villan a tetőn,
Elvakít égi szépségével,
Holott borongón már az este jön.

A fény lassan elhalványul,
Már csak egy ponton pislákol,
S én oda megyek, mert szívem oda húz,
Hol te a szerelem erejével lángolsz.

Leszáll az éj, s csak a hold nevet
S integet boldogan felénk,
És érzem, boldogabb nem lehetek,
Hisz együtt vagyunk, csak te meg én.

Az írás

„A szó elszáll, az írás megmarad.”
Tudod-e, mit jelent pontosan e mondat?
Régi levelek, könyvek, feljegyzések,
Ezek a dolgok, melyekben emlékeink élnek.
Le kell, hogy írj, mi fontos neked,
Hisz az emberek gyorsan felejtenek.
Ha csak kimondod, elég pár év,
Senki nem fogja tudni, hogy volt ilyen is rég.

Esra

A felhőfaragó

Gondolom te is néztél már felhőt,
Akár gyerek vagy, akár felnőtt.
Nincsen köztük még csak hasonló sem.
Mindegyikbe mást lát az emberi szem.

Ez azonban másképpen volt régen,
Ugyan olyan volt minden felhő az égen.
Aztán egyszer csak, egy pöttöm fiúcska felnézett,
S eldöntötte, hogy megváltoztatja az egészet.

Elment egy hosszú létráért a boltba,
És felmászott rajta az égboltra.
Övéből pár szerszámot elővett,
S nekilátott az egyik felhőnek.

Eleinte e dolog nehézkesen ment,
De minden felhő után még ügyesebb lett.
Azóta van ő ott fenn az égen,
S faragja a felhőcskéket szépen.

Szeretlek

Szeretlek. A szó, ami mára már elvesztette jelentőségét. Manapság már úgy dobálózunk vele, mint egy elhasznált gumilabdával. Magyaráztatnak, kibúvónak használjuk. Megcsaltalak, de én téged szeretlek. Mintha ez feloldozna bűnöd alól. Mintha ez semmissé tenne mindent. Ez így nem normális. Mert ha én azt mondom, szeretlek, az azt jelenti, hogy elfogadlak minden hibáddal együtt és nem nézlek kevesebbnek miattuk. Ha én azt mondom, szeretlek, az azt jelenti, képes lennék meghalni, csak hogy te élhess. Ezért, ha azt mondd szeretsz, kérlek, ne haragudj rám, ha kételkedem.

SN

Szavak nélkül

Elmém üres, csak a por eszi,
de ajkaimat szavak rengetege fedi,
és egytől félek én nagyon,
hogy mikor számat kinyitom,
kihullik ott minden, miért lelkem eped,
s számon a bőr szilánkossá reped.

Lesz akkor ott kutyák vészes ugatása,
véres szemek forгатása,
hogy hová lett, mi belém vetetett,
hová lett a bizalom?
Hová lett a hűség és lényegből a tartalom?
Ezért talán jobb, ha csak így maradok,
a számat ki sem nyitom, s hallgatok.

Akarom...

Akarom vissza a pillanatot
s ennek idegen az oka,
Akarom a színt,
mit eltakar kezéd nyoma.

Akarom a hangot,
mi hűvös szellővel száll tova,
Akarom az érzést,
de messze van, s nem jutok el oda.

Akarom az emléket,
mit fényképen őrzök, noha,
mi voltam s elmúltam,
nem leszek már soha.

Legszebb szavak

Egy baljós gondolat libeg,
s a szemem előtt tovaszáll,
ahogy szívekből távozik a hideg,
s a fióka fészkeből odébbáll.

Emlékszem még, halványan dereng,
mint levesben a karalábé,
úgy forr el a gyenge jellem,
s lesz hamar a halálé.

Kitekintek, hallom, hív a rengeteg,
szabadság mint gyönyörű palota,
de minden szem réveteg,
s csak az én szívem vágy oda.

Chocolate

Napfelkelte

A hajnalból napsugár szenderül,
távolról gitárszó hallik, a szél elül.
Aranycsíkok kincsként úsznak keletről,
a reggel tengelye szebbé feszül.

A vízben már csikóhalak lubickolnak,
A természettől kegyelmet kaptak,
nekik elárulták a titkot odalent,
övék az óceán s a végtelen.

Páfránylevél zöldell a víznél,
az álom lassan ébredést kér.
Amit az ember eddig nem látott,
feléleszti majd a világot.

Elmúlik az éj, a sötét,
kivirul, napos lesz az ég,
Nem jön vissza már a Hold,
csak ha a Nap leomolt.

Erdőben

Pillog a csend a hegyen álló tölgyfán,
buckázik most épp a csermelyen át.
Sorra vesz sok karcsú, távoli, új idegent,
erdő mélyén vad szeli farkas házát.
Sok kis hal csobban, lent sodró víztükör,
lángba borult és suttozva neszel megannyi bükkfa.

Utazás

Az ablakon cseppek folynak végig versenyt futva egymással. A langyos csöndet csak a vonat ütemes zakatolása töri meg körülöttem. Nem hallgatok zenét, most jobban esik csak elmélázni. Egyedül ülök a fülkében. Lassítunk. Bágyadt női hang közli, hogy Ceglédnél járunk. Újabb utasok szállnak fel. Beül mellém egy huszonéves lány. Emlékeztet valakire, de sehogy sem tudok rájönni, kire. Könyvet vesz elő, az ablakon visszatükröződő arcán figyelem a lejátszódó érzelmeket. Közben a táj egyre gyorsabban suhan el, egyre jobban összemosódik. Nem tudom, meddig tart még az utazás. a vonat csak egyre és egyre zötyög, újabb megállókat, városokat hagyunk el. A lány mellettem pakolászni kezd, leszállni készül. Meg akarom kérdezni tőle, hogy ki ő, vagy honnan ismerhetem, de nincs hozzá merszem, hagyom elmenni. A végállomás következik – hallom a hangosbemondóból. Kielvezem az utazás utolsó perceit, amíg még a tájat nézhetem. Az esőcseppek versengését az ablakon, a szélben hajladozó fákat, a mellettem összemosódó zöld erdőt, amit elkezdenek tarkítani a házacsákák, kunyhók. Az állomáson gyerekek, asszonyok, férfiak várakoznak. Miután leszállok, pár pillanatig még nézem a körülöttem tobzódó tömeget. Akaratlanul is elképzelt sorsok, életutak férkőznek a fejembe. Egy ismeretlen vidéki városka vasútállomásán állok az esőben. Már nem tudom, miért és kihez jöttem, de ebben a pillanatban mégis úgy érzem: megérkeztem.

Shrek

Az állati kísérlet

Karcsi éppen hazafelé tartott a kerületi orvostól, aki a járványos agyhártyagyulladás elleni védőoltást adta be neki. Sötét éjszaka volt. Viharfelhők uralták az eget és a mennydörgések sokasága elnyomta az autók zaját. Karcsi alig látott. Eleinte a sötétre gyanakodott, ám mikor hazaért, elájult.

Karcsi nagyon magányosan élt a házában, csak egy kutyája volt. Egy gyönyörű szép pulikutya, akit mindenkinél jobban szeretett. Sajnos még az exmenyasszonyánál is. Így tehát senkinek nem tűnt fel Karcsi rosszulléte. Mikor magához tért, egy teherautó hátuljában feküdt. Körülnézve csak gépeket látott és csöveket, amelyek belőle álltak ki. Rémületében megpróbált felülni és ekkor tűnt fel neki, hogy hozzá van kötözve a székhez. Kiabálni kezdett, de egy sötét alak jelent meg aki bekötötte a száját. Karcsi így már se mozogni se beszélni nem tudott. Láta a monitoron, hogy szíve egyre gyorsabban ver, ahogy küzdött a szabadulásért, de hiába. Megint minden elsötétedett.

Karcsi most egy gumiszobában ébredt. Remélte, hogy csak barátai viccelődnek vele, de megcsapta a fájó igazság, hogy a valóságban a kutyája az egyetlen barátja, ő is csak azért, mert megvette. Így tehát Karcsi nem tudta mi tévő legyen és már nem küzdött. Ekkor belépett a szobába négy fekete ruhás alak, akik maszkot viseltek, illetve egy orvos. Karcsi kérdezgette őket, de választ egyet sem kapott. Mintha mindenki süket lett volna, hiszen meg sem rezdültek, mikor Karcsi elkiáltotta magát. Amint kimentek a teremből, bent hagytak egy tükröt Karcsinak. Amikor meglátta magát, majdnem megint elájult. A tükörből ugyanis nem önmaga nézett vissza. Az arca, mintha cementtel lett volna bevonva. Szemei vérvörösek voltak és az arcára volt írva egy szám: 142. Ekkor Karcsi rájött, hogy ez nem csak egy ártatlan vicc. Mikor végignézett magán, újra belépett az öt ember. Ekkor Karcsi mániákusan kiabálni kezdett, de természetesen semmi válasz. Egy tűt szúrtak bele, majd Karcsit újra sötétség vette körül.

A következő ébredésén egy műtőszobában találta magát. Immár nyolcan álltak körül, köztük volt a kerületi orvos is. Karcsi fejében elkezdett összeállni a kép. De még mindig nem értette, hogy mindez, miért pont vele történik. Csak arra tudott gondolni, hogy minél több mindent meg kell jegyeznie, hogy amikor kijut innen, mindent el tudjon mondani a rendőrségnek. Tehát megpróbálta összpontosítani a figyelmét és körülnézett a szobában. Mindegyik fal, amit látott, hófehér volt. Az egyik oldalon azonban látott egy festményt. Egy vízesés volt rajta. Nagyon ismerős volt számára a hely, de egyszerűen nem jutott eszébe, hogy honnan. A másik oldalán a fal előtt állt egy kis szekrény és felette egy polc, amin különböző orvosi eszközöket látott. Mikor fordult volna tovább, hirtelen elhomályosodott a kép. Egy erős fájdalmat érzett a bal lábában, majd mikor odanézett, látta, hogy éppen a bőrt húzzák le róla. Mivel Karcsi eddigi legrosszabb látványa, a kutyája egy hasmenés után, ezért megint elájult.

A következő pillanatban megint a gumiszobában találta magát. Egyből a lábára tekintett és észrevette, hogy csakúgy mint az arca, most már a lába is cementből van. Mikor megpróbált ráállni, kis darabok potyogtak a lábfejéről, ezért gyorsan visszaült. De nem sokáig maradt ülve, hiszen egy pillanat múlva berontott ugyanaz az 5 ember. Hordágyra rakták Karcsit és ezúttal nem altatták el. Az út a műtőbe egy hosszú folyosón át vezetett. Karcsi az út során rengeteg ajtót látott, rajtuk számokkal, 142-től lefelé. Csak az járt a fejében, hogy minden ajtó mögött egy-egy ember van, aki most szintén ezt éli át. Ekkor meglátta, hogy az egyik ajtó kinyílik. Karcsiban a rémület és egy kis izgatottság versengett egymással; Vajon mi jöhet ki az ajtó mögül? De ahogy ez a kérdés megjelent a gondolatai között, azonnal megbánta. Az ajtó kinyílt és kilépett rajta egy orvos, aki után egy hordágyat toltak ki. Az ágyon egy ember sziluettjét látta Karcsi, de a lény le volt takarva egy fehér lepedővel. Amint a két hordágy egymás mellé ért, valami megragadta Karcsi kezét. De ez a kéz, nem emberi kéz volt. Zöld és piros pikkelyek borították a másik páciens bőrét. Még a keze hideg és nyálkás volt, az ujjai végén körmök helyett éles karmok helyezkedtek el. Karcsi szíve kihagyott egy ütemet, mikor a fehér pléden átütött egy ugyanolyan vérvörös szempár, mint az övé. Mire a sötét alakok leválasztották a pikkelyes kezét Karcsiéről, ő kezdte elveszteni minden reményét a kijutással kapcsolatban. Mikor beértek a műtőbe, Karcsit egy ismerős illat csapta meg, és megpillantotta a jobbán az egykori kutyáját. Annyira megörült neki, hogy észre sem vette a kutya habzó száját és mozdulatlanságát. Miután átszíjazták a műtőasztalra, közelebb vitték a pulit és észrevette a hiányosságait az egyetlen barátjának. Majd a kutya mellé helyeztek egy üvegnyi fogat és belsősegeket. Ezt már nem bírta Karcsi, és akármilyen erősen próbálkozott, megint elájult.

Kinyitotta a szemét és újra a gumiszobában találta magát. Iszonyú fájdalom uralta a testét. Rögtön a tükörbe nézett és látta, hogy a fogsora teljesen ki lett cserélve, raszta tincsek lógtak a feje tetejéről és egy hatalmas varrat futott végig a testén. Ekkor villantak be a képek a műtőből. A kutyája, a fogak és a belsőszervek. Rájött, hogy mit tettek vele és hogy mi történhetett a pikkelyes bőrűvel. Megpróbálta széttörni a tükört, de nem sikerült neki. Viszont megpillantott benne valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét. A szoba felső sarkában volt egy arckép, de nem őt ábrázolta, hanem egy nőt. Az exmenyasszonya volt. Egy világ dőlt össze benne. Egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy miért lehet ott egy kép róla. De ahogy végiggondolta, a nő apja orvos volt és mindig is utálta az állatokat és az embereket egyaránt, kivéve a lányát. Karcsit a menyasszonya azért hagyta el, mert utálta a kutyáját, viszont Karcsi nem akarta eladni. Szóval a kapcsolatuk szépen lassan tönkrement. Így tehát Karcsi arra következtetett, hogy az egész mögött a lány családja áll. És ekkor ismét belépett az 5 ember, azonban most maszkok nélkül. Karcsi egytől-egyig felismerte őket, de nem tudta mit tegyen. Erről a helyről nincs menekvés. Megpróbálta meggyőzni őket arról, hogy engedjék el, de mind hiába, megint kikötözték és elindultak a folyosón. Most viszont a másik irányba mentek.

Az ajtókon a számok egyre csak nőttek, majd elfordultak jobbra. Itt már képek voltak a falon, a sok átalakított emberről, mellettük pedig ablakok, amin keresztül látszódtak a lények. Karcsit is áthelyezték egy ilyen szobába. Amint belökték a szobába, azonnal megpróbálta kitörni az ablakot a szabadulás reményével, de rájött, hogy semmit nem tud tenni. Egy kis idő elteltével emberek jelentek meg a folyosón. Öltönybe voltak öltözve és legtöbbször bottal járt. Azzal mutogattak a bezárt lényekre és nevettek rajtuk. Innentől kezdve Karcsi is csak egy kiállítás része volt, ahonnan időről-időre elvittek egy-két mutánst. Ekkor Karcsi ránézett a vele szemben lévő szobára. Csak egy kézpárt látott, még hozzá ugyanazokat a kezeket, amivel megragadták a folyosón. El sem hitte, hogy pont egymással szemben lettek elhelyezve. Megpróbált a „gyíkkal” kommunikálni, de semmi értelmes választ nem tudott kiszűrni a szavaiból. Viszont nem adhatta fel. Tudta, hogyha nem talál valakit, akivel lefoglalják egymást, elterelik egymás figyelmét, akkor ő elvesztheti a józan eszt. Karcsinak tehát új célja volt, hogy észrevegye őt a gyíkember. Nem tudja meddig próbálkozott, hiszen nemhogy a szobában nem volt ablak, de még a folyosón sem. Csak egy lámpasor villódzott a plafon közepén, éjjel-nappal. Karcsi tehát nem tudhatta, hogy meddig szölongatta, de ami neki már 3 napnak tűnt, ott feladta. Majd megpróbált elaludni, hátha csak a fáradtság miatt nem érti, amit a gyík mond neki. Sokáig fetrengett, vergődött a szobában, mire végre álom ült a szemére. Amikor viszont felkelt egy halk ének jutott el a füléhez. Azonnal az ablakhoz rohant, amin keresztül megpillantotta, a vele szemben bezárt gyíkot, énekelve. Felismerte a dalt, és becsatlakozott ő is. Ezzel már sikerült felkelteni a figyelmét és a dalon keresztül megértették egymást. A gyík vörös szeme egyenesen Karcsiéba világított. S miközben énekeltek, Karcsi a következőket szűrte le: a gyík egy lány, Anasztáziának hívják és gyönyörű szép hangja van. Újra feléledt a remény, a kijutást érintően benne. Az ezt követő napokban, ének szállt a folyosón, nem csak köztük, hanem sokan mások is becsatlakoztak a harmóniába. Mikor újra beléptek az öltönyösök, síri csend uralta a teret. Majd egy fél perc múlva az urak nevetése helyettesítette ezt. Miután végigsétáltak a hosszú úton, az egyikőjük telefonált, és elindultak visszafelé. Nem sokkal azután, hogy ők kiléptek az ajtón, megjelentek a feketeruhás alakok. Benyitottak a 140-es szobába, majd ketreche zárták a lényt és elvitték. Ugyanazon a kijáraton hagyták el az épületet, ahol az öltönyösök. Mikor újra beléptek a sötét alakok, a lény már nem volt velük. Karcsi, bár nem tudta miért, aggódni kezdett új barátja miatt, aki a 140-es szám alatt lakott. Ezután egy pár napig senki sem énekelt. Amíg ilyen csend volt, Karcsi elkezdett kieszelni egy tervet. A fejében már eljátszotta párszor, csak egy kis bökkenő állt az útjában. Egyszerre kellett volna, hogy elvigyék őt és Anasztáziát. Majd Karcsi dalolni kezdett, hogy a lány is tudjon a tervről. Viszont ahogy a menekülést szervezték, sokan jelezték, hogy ez egy lehetetlen küldetésnek hangzik és hogy semmi esélyük nincs ezt megvalósítani. Ők mégis lelkesek maradtak ezzel kapcsolatban. A következő alkalommal mindketten megpróbálták felkelteni az öltönyösök figyelmét. Annak ellenére, hogy senki nem támogatta őket, a tervük biztatóan haladt. Ezzel az

alkalommal ketten is telefonáltak, majd miután az öltönyösök kiléptek, lecserélték őket a feketeruhások. Beálltak a 141 és a 142-es számú szobák elé, majd ketrecbe zárták Karcsit és Anasztáziát.

Amint kijutottak az épületből, az erős fény szinte megvakította őket. De ők minden erejüket a szabadulásra használták, még a látásuk hiánya alatt is. A maszkosok egy furgon hátuljába rakták őket, ahol már magukra voltak hagyva. Amíg ott voltak kiderült, hogy Anasztázia az exmenyasszony unokatestvére. Habár arra már nem derült fény, hogy őt miért vihették be, Karcsit ez egyáltalán nem érdekelt. Eközben Anasztázia sikeresen kinyitotta, a karmai segítségével, a ketrecének zárját, utána pedig Karcsiét is feltörte. Senkinek nem tűnt fel az, hogy éppen megszöknek, ami nagy mértékben megnyugtatta őket, tekintve, hogy egyikük sem tudott harcolni. A következő lépés az volt, hogy a furgon hátulján található ajtón kijussanak. Ez már kicsit sem volt megterhelő számukra. De amint felnyitották a szabadulásuk utolsó akadályát, rádöbbenek, hogy egy autópályán utaztak. A mögöttük haladó autó sofőrjének az arcára pedig kiütött a zavarodottság és a félelem. De Karcsiék ezzel nemigen törődtek, hiszen szabadulásuk már csak egy ugrásnyira volt, tehát leugrottak. Egyenesen az autó szélvédőjében landoltak, szerencsére nem a sofőr oldalán. Még ha eddig nem is volt jó sorsuk, ekkor mindketten hálát adtak az égnek, hiszen az üvegbe csapódásuk után szirénát hallottak. A forgalom leállt és egy mentőautó húzódott le melléjük. A doktorok arckifejezése ijesztően hasonlított az autó sofőrjének arcára, (még mielőtt elájult). De miután hallották beszélni Karcsiékat, azonnal a segítségükre siettek. A mentősök, még ha nehezen is, de sikeresen beszállították őket a kórházba, ahová nemsokkal érkezésük után, a rendőrség is berohant. Mindkettőjüket kihallgatták, majd megpróbálták sürgősen visszaoperálni őket, mielőtt valami elfertőződött volna bennük. Természetesen nem sikerült rekreálni a változtatások előtti állapotukat, de az állati összetevők nélkül, egészen emberien néztek ki.

A kutatás a hely után még most is folyik, hiszen hiába mondtak el mindent, amit láttak, az odavezető utat nem tudták kitalálni. Tehát a rendőrség azóta is ezen ügyködik Anasztázia és Karcsi pedig mondhatni elválaszthatatlanok lettek. (Persze nem szó szerint.)

Utolsó találkozás

Kisiklott az életem nagyon nagy része,
Mikor rájöttem, hogy elveszett napomnak fénye.
Kerestem mindenfelé, rálelni nem tudtam,
De aztán megláttam, hogy egy másik lánnyal surran.
Akár egy kártyavár, összeestem én is,
Angyalként mosolyogtam rá ezután mégis.
Látszik, hogy őt nem hatja meg érzéseim hada,
Remélem majd rájön, hogy ez mind az ő sara.

Sötétség

Hiába futsz, el sosem hagy.
Hisz követ, mint egy gondolat.
Szabadulni ne is próbálj,
Mintha úsznál, s megfulladnál.
A hullámok, törnek feléd,
Kiutat nem látsz, itt a vég.
S érzed már a közelséget,
Meggpillantod a sötétséget.

Leplezni

Hirtelen jöttél, nem tudtam, ki vagy,
De magával ragadott egy gondolat.
Fókuszba kerültél egy pillanat alatt,
S világom egy része mögötted maradt.
Akárhányszor látlak, szívem gyorsabban ver,
S nem tudom, mivel rejtsem én ezt el.
Megeshet, hogy ezt az érzést nem fedhetem el,
De igyekszem, nehogy véletlen te is felfigyelj.

Temetés

Gondolkoztam már rajta, nem is egyszer-kétszer,
Milyen lenne halottként, a saját temetésem.
Ki jönne el? Ki sírna? Ki jönne utánam?
Kiről rína le a szintiszta utálat?

Gondolatok

Gondolkodni valamin, majd kimondani azt,
Sokszor fájó érzést kelt, és meg is gátolhat,
Így hát amit érzel, inkább papírra vedd,
Megszabadít, s megnyugodhat így a test.

Nem kell tudni senkinek, hogy mit írtál oda,
Lehet akár horror, sci-fi vagy egy sima óda.
Írd le bátran bánatod vagy akár szerelmed,
Nem gátolhatja tovább a te csodás lelkedet.

HÉV-en

Ma is itt vagyok, ülök a HÉV-en. De a mai más, mint a többi. Ma kifejezetten jól érzem magam. Végignézek az embereken. Jobbra egy testvérpár veszekszik, míg balra egy anyuka tutujgatja a bömbölő gyerekét.

Mindenki ideges. Látom ahogy ijedten merednek rá a kallerra az emberek, jegyüket keresve. De én nem izgulok. Mindenem a helyén van, minden a legnagyobb rendben. És az életben először nem csak elhitetem magammal ezt.

Napom közben már harmadjára ülök ugyanazon a helyen. Először feszengtem, nem éreztem magam elégnek. Másodjára izgultam, féltem elkapnak. De így harmadjára, már teljesen biztos vagyok benne, hogy megúsztam. Elértem a célomat, és ezzel megtettem, amit sok más ember nem volt képes.

Ahogy kinézek az ablakon, rózsaszín felhőket látok. A Nap már nyugszik, én mégis repülni tudnék örömben. Ha a szüleim tudnák, hogy mit vittem ma véghez, biztosan nem állnának velem többet szóba. Sőt akár még a városból is kiüldöznének, de én mégis büszke vagyok arra, amit tettem.

Örömmel telve szállhatok tehát le a pórnéppel telített járgányról, immár utoljára, azzal a tudattal, hogy sikerült minden gyanú hátrahagyása nélkül, megölnöm egy embert.

Ikemon

Kincsekbe zárva

Beléptem a piacra, és rögtön megcsapott a műkincsekkel teli csarnok illata. Mindenféle remekmű a reflektorfénybe került, lehetett az akár festmény, zenedoboz vagy egy régi hajóroncs darabja. Sokan mondták már, hogy jól tudok a kezemmel varázsolni és észjárásom, mint a penge, de ma ezt be is fogom mindenkinek bizonyítani. Ki is néztem magamnak egy, a II. világháborúból fennmaradt tálcakészletet. Szélén aranybevonattal, nem csak holmi helyi aranyfestékekkel lefestve. El is kezdtem hát kutakodni az eladó után. Megtudtam, hogy az egyetlen dolog, aminek nem tud ellenállni, az a zenedoboz, ami pár sorral arrébb található. Gyorsan odaosontam, és beszélgetésbe elegyedtem az asztal előtt álló úrral. Feltűnt, hogy a zsebében egy irtó drága óra van, amit már jó pár éve eltűntnek nyilvánítottak. Ügyesen kicsentem a zsebéből, persze ügyelve arra, hogy a hüvelykujjam ne érjen a kabátjához, és eltűntem a tömegben. Pár perccel később, amikor már a kedves úriember nem volt ott, visszasétáltam elcserezni az órát az arany színeiben pompázó zenedobozra. Az első része a küldetésemnek ezzel sikeresnek nyilvánult, most már jöhet a második. Elmenve a tálcák mellett könnyedén megcsillantottam kabátom rejtelseiből a kis zenedobozt, és az eladó szeme egyből felcsillant. Utánam is kiáltott: „Hé, te ott a dobozzal!”. Csalfa mosollyal visszafordultam, tudva, mit szeretne. Sajnos vagy nem sajnós elkezdte felajánlani, amije van, csak azért, hogy megszerezhesse a dobozt. Először eljátszottam, hogy nekem semmi sem kell az ő portékája közül, amíg fel nem ajánlotta végre a tálcakészletet. Tudva, miért jöttem, arra nem mondhattam nemet, így belementem. Vettem volna át a tálcákat, de a szemem sarkából láttam, hogy valaki dühösen szalad felém. „Csak nem az, akinek az óráját elcsentem?” – gondoltam magamban. Megragadva a tálcákat gyorsan az ajtó felé vettem az irányt, és mielőtt kiért volna az úr, én köddé váltam.

Casino

Kártyalapok vára között
Hatan ülünk az asztalnál
Pincér az egyikünk mögött
A másik meg ott a falnál

Senki sem tudja mi vár rá
Miközben építi a várát
Egynek megcsúszik a keze
Életének ezzel vége

Kártyalapok vára között
Öten ülünk az asztalnál
Pincér az egyikünk mögött
A másik meg ott a falnál

Új játék veszi kezdetét
Mindenki kinyújtja a kezét
Kőr, treff, pikk vagy káró lesz az
Mi megmenti életed ma?

Uriel – Callisto – Ella

Dezsőke

A napsugaras délután látom,
hogy Dezsőke hazafele sétál
Vele minden nap játszani vágyom
Gondolatban sokszor legózni hívtam én már
Már csak két háztömb és hazaér
Itt az idő, döntenem kell gyorsan
Utolérem-e még vajon én?
Egyből megindulok utána futva
Az utcasarkon hamar be is értem
S tehetségét rögtön meg is dicsértem
Láttalak múltkor focizni a parkban
Ilyen szép gólt még sohasem láttam

Dezsőkének egyből felcsillan a szeme
Feljönni, legózni, megkérdem, van-e kedve
Megvan az új Star Wars-os kérdezi
Persze, még a kiegészítő is, kezdek menőzni
Dezsőkével versenyeztünk a lépcsőházban
Az ajtót, amint beléptünk, egyből bezártam
Gyere velem, mondom neki, egy másik szobába
Ott vannak a legóim gondosan elzárva
Belépve a speckó szobába
Dezsőke magát hamar a padlón találta
Feje nehezedett és elsötétült a látása
Mikor felébredt, kikötözve keze-lába

A három napja eltűnt kisfiú előkerült
A holttest meggyalázott és nagyon megsebzett
Az elkövető Szabó János, 50 éves
Lakása elől csalta el a kisfiút
Dezsőke családja bosszúra éhes

KÖZREMŰKÖDŐ SZERZŐK

ARI JÁZMIN

BALOGA-BARTHI BOGLÁRKA

BEJCZY-KOVÁCS FLÓRA

BOROS LAURA ZOÉ

FARKAS DALMA

GÁSPÁR HANNA

GERGELY PETRA HANNA

KISJUHÁSZ LILLA

KISS ANNA REGINA

KISS LUCA ANNA

LINDNER ZSÓFIA

RITZ JÚLIA

SÁRKÖZY NÓRA KINGA

SCHARF KORNÉLIA

SITKEI ZILLE

TÓTH ZOÉ RÉKA

VÁSÁRHELYI VALÉRIA